

ASERTIVITA - ANEB JAK SE BRÁNIT PITOMČÁM

Ášter½, 22 listopad 2016

Také se vám stává, že kdy vás nějaký mizera nařve, ať už ji na útěchu, v obchodě, v práci víte tu správnou odpověď na jeho hulvátství, ať kdy už jste venku na schodech nebo doma, kdy to pokoušíte rodině nebo přátelům. Na tohle jsem byla dlouho expert, stojíc za dvěma jsem se ptala sama sebe : "Proč jsi sakra neřekla, že .."

Tahle ta moje "nepohotovost"; má "třeva" celé roky. V prostředí mě známém, u těch, které znáte dobře, se mi to nestávalo, tam jsem našla pohotovou repliku nebo bonmot ihned. Když ale povýšená referentka finančního útěchu vyhodila se slovy : "Srovnejte si to v hlavě", pak v papírech a pokud se vám to povede, o "em" silně pochybuji, páně. "Easu ovšem už moc nemáte, no, vynecháte-li holi, tak to možná stihnete." Vypadla jsem z její kanceláře a je "třeva" jsem jí za to poděkovala. Tahle tuna sádla (na hlavě květáky, mastný obličej házel prasátka jak zrcadlo), má utěla jak malou holku a já měla vztek, děsný vztek. Ne na ni, ale na sebe. Tehdy jsem se rozhodla, že s tím musím něco udělat. Uvědomila jsem si, že už roky jsem členem spolku "EPRINT" (Pěkrásné, prudce inteligentní), kde, dalo by se říci, je hlavní postavou Máť, která by mohla asertivní chování využívat. Ano, ona byla ta pravá, na koho se obrátit. "No, když jsi z nich podělaná, tak se nediv, pravila Máť na mé nářky. "Je na tobě, totiž vidět, jak se bojí. Narovnej hřbet, najdi oči nepříteli, zabodni a neuhn! A do něj. Nejlaskavěji, jak to ty dokážeš, s hubou od ucha k uchu." "Až bude pravdu? Jdu na to. První obětí mého "asertivního" chování byl doktor na pohotovosti. Patrikovi bylo "patnáct", zvracel a teplota mu stoupala. Vybral si pátek večer. Vlasta, rodinný lékař, se tenkrát válela na Kubě (zatímco její muž tam pomáhal Castrovi budovat socialismus). V sobotu mu bylo už mnohem hůř, teplota neklesala. Vydělaná jsem ho naložila do auta a jela na pohotovost. V "ekárně" nebyla ani noha. Nesměle jsem zaklepala na nápis "Neklepat !!!". Když jde dítěti o život, tak na nápisy kašlete. Za pět minut vykoukla sestra. Sdělila jsem jí potěšení mého syna : "Musíte počkat, ale počte dál." Vypsala papír. Ordinace požádala zela prázdnou. "Položte ho sem." Ukázala na bílé kanape, které nevidělo "istící" prostředí od Velké "ijnov". Dala jsem pod dítě, cvakající zubama, deku. Sestra zaklepala na dveře za ordinací. Nic. Za dalších patnáct minut vykrácel ze zadních dveří doktor. Vypadal jak Trautenberg, rukama si "moulal" rozespale oči, na vousu má je "patnáct" "ášť snídání". Dítě se rozešlo. "Uklidněte ho." Zavelel. Hladila jsem "voucí" dítě, le "marně". Lékař v sloup a poslal mě sednout si. Trautenberg, místo, aby se za "al staral o mé "umírající" "voucí" dítě, klesl na zem za svým stolem a tupě na něj zíral.

"Nepodíváte se na něj?" "Začala jsem nesměle." "Jo, ať se uklidní." Vydloužil si poslední ospalek z oka. A já začala být "asertivní". Vztek mi bublal mezi srdcem a hrtanem. "Pane doktore, mohu se na něco zeptat?" "Hmm." "Proč děláte tuhle práci?" Vykouzliila jsem páně vztek, něco, co mělo být úsměv. "Co?" "vykulil na mě prázavá oka." "Víte, nezlobte se, ale na vás je vidět, jak vás to tady nebaví a jak vás ti pacienti serou a jak jsou vám ukradení." To jsem asi trochu páněhnala, lekla jsem se. "Já být vámi, tak se na to tady vykašlu a děláme něco, co má být baviv. Těba prodávat boty, nebo tak něco." Chrlila jsem ze sebe takovým tempem, že to zaujalo i mé dítě a to páněstalo "vát. Když se nebavím maminka, tak se asi nemusím bát ani já, usoudilo. "No "ěnská co ...." "Už stál." "Paní!" postavila jsem se taky. "Jméno si páněte na tom papíře co vám dala sestřička." "Dítě jsem zabalila do deky a zamířila ke dveřím." "Kam to jako jdete?" "Ptal se už nasupený doktor." "K lékař, vášně, to co nemocné, víte." Vykouzliila jsem milý úsměv. Tedy doufám, že tak vypadal. "Musíte uznat, že nemáme lehkou práci, jsem tu už dvanáct hodin ..." "Začal smílivě." "Já mám nemocné dítě, mám o něj strach a vášně problémy má momentálně nezajímají. Ostatně vám bych už nesvětila ani na "šcane, e morě. "Páněznám, byla jsem poněkud hysterická, ale když jde o mé dítě, navíc korunního prince celého rodu, tak sedlám koně a jdu do boje." "Ukažte dejte mi ho." "A ne " jsem se nadála, vzal mi ho z náruče a položil na kanape. A najednou to bylo : "Otevřmi pusinku, táááák, te se nám chlapák nadýchne, sestro EKG, "šcane;ikula, ty siláku..."

Po páněhodině pánělivé prohlídky, injekci gamaglobulinu, vypsál "tmi" recepty. Doporučil mi studené zábaly nohou a : "Kdyby něco, tak sestra vám dá "íslo a zavolejte. Jsem tu do večera." Na rozloučenou mi podal ruku, na kterou by, podle mého, měl mít zbrojní pas. Hned v pondělí jsem dala na finančníku položila papíry na stůl : "to je. Na nic jsem nepáněšcane;la, nic jsem nenašcane;la. Na to jsem prostě páněšcane;la. Jedině vy jste ta osoba, která odhalí všechny chyby a nedostatky. Děkuji pánědem." Ne " stačila odpověď, popáněála jsem jí s americkým úsměvem hezký den a vypadla z kanceláře s tím, že spáchám, proto "e jdu k tomu holi... " Už hezký z útěchu nic nepáněšcane;lo. Dáma urážlivě na "šcane;la co hledala, spáně; nehledala nic. Jen měla touhu někoho nakopnout, proto "e někdo těba páněd chvíli nakopl ji. Pánětí reklamaci rádia jsem si vystála v Elektroworldu frontu : "Jo, pošcane;leme to technikám." Právil ten za pultíkem a začal vyplňovat mě "dávám" známý formulář. "Omyl mladý muž, nepošcane;lete, "šcane;la jsem klidně s úsměvem. "Já to rádio totiž nechci, je to potěší a já k téhle značce ztratila důvěru, chtěla bych zaplatit peníze." "To nejde, to musí posoudit technici." "Opáčil mladý muž." "Dle reklamačního útěchu to jde." "Opáněla jsem já." "Vraťte mi peníze a je to vyřízeno, to rádio nechci." "Paní za vámi stojí dost dlouhá fronta, vy ty lidi zdrávejte." "Nedal se." "To je mi opravdu moc líto, ale pokud mi dle reklamačního útěchu nevrátíte peníze, ta fronta bude ještě delší." "Bylo hodinu do zavření." "Platí vám páněšcane;asy?" "Mile jsem se usmála." "Ne. Ale technici musí ..." "Pokusil se. Páněšcane;la jsem ho." "Nemusí vášně. Podívejte

já mám ěasu dost. Buě lísteěek k pokladně, nebo si budeme spolu ěist v reklamaěním ětmědu.“ Milý ūsměv. „Rozhodnutí je na věs. Ta fronta roste, věm tu roste, nepětmějemně. Viděm to na pětměesěas.“Zaěal vyplěovat formulětmě na vrěceně peněz. Pěn za mnou se ozval: „To bylo lepě; ně¼ v kině. Vy teda měte nervy.“ Směl se. Jeě; tě ěe neviděl, ěe zbytky měch nervě jsou nějak divně zaě; modrchaně klubko kdesi hodně. Ano, nebět se hlěsět se o svě prěva, nebět se ětměěi, co chci a co nechci, a hlavně na tom trvat. Narovnat zěda, hlavu nahoru a děvat se pětměěmo do oěě, neuhnout. A usměvat se, i kdyby se chtělo ělověku ětměvat a ronět krokodělě slzy. Zkrouěeně, bězlivě a nejistě ělověk běvě snadnou obětě těch, kteětměě si potětměebujě spravět svě vlastně poě; sebevědomě na druhěch lidech. Děky Mějěnko. Funguje to! ERMA (Pozn. red.: super, co ětměěkěte?)